

бачить небо – над головою
й під землею, – Твій вірний воїн?
Він хотів би любов – живою,
хай і скупаною в крові.

Він за неї помре – з Тобою,
а воскресне – їх стане дві.

28.05.2022

* * *

Пів світу – гине, пів світу – плаче,
пів світу – скаче, і світ живе.
Промокла глиб під піском гарячим,
піддення – чорне, сліпучий верх.
У вирві – черва, над виром – червень
гойдає маку блаженський цвіт.
Живі вбивають живих, а мертві –
ховають в землю дозрілий плід.
Руде насіння тече по стеблах,
коріння п'є і росу, й сльозу...
А що там в небі? А що у небі? –
Господь розгонить святу грозу...

1–2.06.2022

* * *

Оксані Ф.

Ліси заміновано, парки і цвинтарі – теж,
а ти тут сидиш на пеньку, в небо дивишся, п'єш
чи каву без цукру, чи дощ, що відгонить смолою
і сажею жертвоприношень, і димом пожеж –
бо хмари не знають припонів, кордонів і меж,
й усім, що зібрали зі світу, течуть над тобою...
«Село заміновано, – подруга пише, – в саду,
де орк не ступав, та літав руйнівний його дух,
гостинчик знайшла я – такий, що гукала саперів...

Дивлюся у вирву, в травневу траву, вже руду,
збираю галуззя оббите, а поруч дідусь
дротам перев'язує жили й зашіптує нерви.
Своїх не провідала... вперше. Хай мирно лежать.
Господь їх забрав – світлих душ не дістався чужак,
та може ж дістати з глибин їхні висохлі кості!
Мій таточку, жаль, не залишив мені ти ружжа...
Матусю, ох як милосердя мені заважа...
Мій Боже, а може, таки перепишеш скрижаль –
щоб Каїн до Авеля більш не приходив у гості?
Провідала місто живих і Стражів на постах,
купила хлібинку для діда й рибинку котам –
живим треба жити, а хто ж допоможе їм жити?
Та ще тютюнцю, бо копіечка стала не та...
Що ж, люлька діждалась... гірка у боргів смакота...
А може, і справді покинути врешті курити?»

3–4.06.2022

